

дето щом влезеше човек имаше чувство, каточе току-що се е изкъпал. Тя беше съобщила вече адреса си, заедно с няколко думи на нетърпение и всеки ден чакаше отговор. Привечер, когато далечният тътен на улиците се засилваше и дървесата на парка ставаха огромни, тя излизаше, тананикайки, и веднага се гмурваше в тоя устремен плътен поток от хора, светлини и шум, който я понасяше с замайващ ритъм. Влизаше в блясналите кафенета, седеше сама пред чашка кафе или порто, забавляваше се с двойките по канапетата и с пъстрата върволица на тротоара.

Мъжете по улиците се извърщаха след нея, други в заведенията недвусмислено я задяваха, но това, което по-преди я дразнеше, сега само я караше да се усмихва. Значи, тя все още се харесваше. Четири години тежък брачен живот не бяха, значи, я опустошили физически и тялото ѝ оставаше също така младо, както душата. Тя се оглеждаше пътъом в някое огледало — стройна фигура, в елегантно кожено палто, с кокетна шапчица над леко-мургаво лице, с големи пъстри очи, в които святкаха зеленикаво-сребърни искри — и се намиреше добре. Високото упо-